

FATİH TUNCAY

Attaleia Destanı
Gizli Geçit

destan

BİLGİ YAYINEVİ

Fatih Tuncay

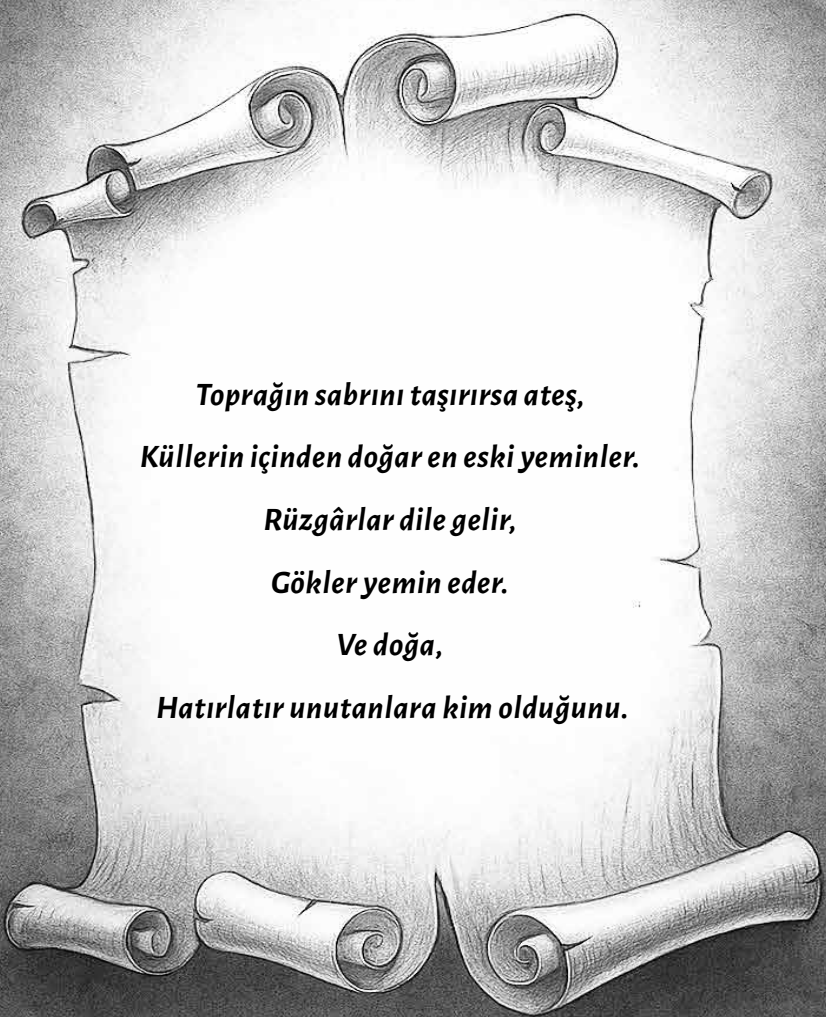
1978’de Antalya’da doğdu. Dumlupınar, Cumhuriyet ve Ahmet Bileydi gibi güzide okullarda ilköğretimi-ni; çok sevdiği Faruk Tugayoğlu Ortaokulu’nda ise ortaöğretimini tamamladı.

Ailesinin isteği üzerine eğitimine Anadolu Otelcilik Turizm Meslek Lisesi’nde devam etti. Ancak Fatih Tuncay’ın aklı fikri edebiyattaydı. Bu yüzden de Yakın Doğu Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünü burslu kazanarak eğitimini sürdürdü.

Öğretmenlik hayatı 2001’de başladı. Halen sürdürmekte olduğu bu mesleğin yanı sıra tiyatro oyunları yazıp yönetti, kısa filmlerde sinema yönetmenliği ve senaristlik yaptı. Çektiği sosyal konulu filmleriyle özellikle çocukların hayatlarına dokunmaya çalışan yazar, çeşitli ödüller aldı.

Bilgi Yayınevi tarafından yayımlanmış kitapları:

Kum Saati, Kum Saati 2 / Japonya, Kum Saati 3 / Hindistan-Pakistan, Efsane Futbol Takımı, Selig-Sihirli Şakayık, Tarihe Tanıklık Eden Köpek Foks, Mavi, Yapay Zekâ Karanlık Gölgeler, Attaleia Destanı-Gizli Geçit, Sarı Sihirli Scooter.

**Toprağın sabrını taşıyorsa ateş,
Küllerin içinden doğar en eski yeminler.**

**Rüzgârlar dile gelir,
Gökler yemin eder.**

**Ve doğa,
Hatırlatır unutanlara kim olduğunu.**

Zamanın derinliklerinde, Büyük Orman adında bir yer vardı. Şırl şırl akardı dereler, yemyeşildi her yer. Huzur içinde yaşardı tüm hayvanlar, ağaçlar, çiçekler.

Ne var ki sürmezdi hiçbir şey sonsuza dek. Günlerden bir gün, dağların en tepelerinden çıkageldi ateş cüceleri. Kendi diyarlarında tükenmişti kaynaklar. Göz dikmişlerdi Büyük Orman'ın kadim bereketine. Sinsi gölgeler gibi süzülerek daldılar ormanın kalbine.

Yeşil, kırmızı pelerinleri savrulurken rüzgârlarda, ellerindeki alev toplarını fırlattılar dört bir yana. Küle döndü dokundukları her şey. Bir yanda ormanın çığlıkları, diğer yanda cücelerin kahkahaları... İşte o an, bozuldu yeryüzündeki huzur birliği.

Köklerini söken ağaçlar kaçıştılar dallarını savurarak. Korkuyla kükredi aslanlar, uludu kurtlar. Panikle kanat çırpıttı kuşlar; çığlık attı kuzular, ceylanlar.

Cüceler kestiler orman ahalisinin yolunu. Karşılarına geçip sinsi gülüşlerle baktılar. Parıldayıverdi avuçlarındaki alev topları. Acımasız oldukları belli oluyordu her hâllerinden.

Küçük bir kaplumbağa, bakıyordu endişe dolu gözlerle etrafa. Sırtındaki kabuğa mı güvenmeliydi yoksa kaçmak mı akıllıca olurdu? Adım atmak istedi, titreyen bacaklarını hareket ettiremedi. Çaresizce kapattı gözlerini, yutkundu. Yapabileceği tek şey, dostları gibi beklemektir. Herkes durdu, zaman durdu, hayat durdu.

Bekleyiş sürerken birdenbire yer sarsıldı.

“Bu da ne?”, “Neler oluyor?”, “Yoksa deprem mi?” diye söylendi cüceler. Telaşlı ve ürkek gözlerle bakındılar birbirlerine.

Cücelerin şaşkınlığı mutlu etti orman halkını. Çünkü biliyorlardı ki aksakallı, sert bakışlı, dev Ulu Çınar’dı gelen. Gövdesi göğe uzanıyor, kökleriyle adım atıyordu. Onun her adımında titredi toprak, sustu rüzgâr. Tam her şey bitti derken küllerin arasından “umut” yeniden filizlenmişti.

